

Sygn. akt II OSK 1919/13



**WYROK**  
**W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

Dnia 10 marca 2015 r.

Naczelny Sąd Administracyjny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia NSA Leszek Kamiński (spr.)  
Sędziowie: } Sędzia NSA Robert Sawuła  
                  } Sędzia del. WSA Mirosław Wincenciak  
Protokolant: starszy inspektor sądowy Agnieszka Majewska

po rozpoznaniu w dniu 10 marca 2015r.

na rozprawie w Izbie Ogólnoadministracyjnej

sprawy ze skargi kasacyjnej Lubelskiego Wojewódzkiego Inspektora Nadzoru Budowlanego w Lublinie

od wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Lublinie

z dnia 23 kwietnia 2013 r. sygn. akt II SA/Lu 1062/12

w sprawie ze skargi Stowarzyszenia „Nad Piwonią” w Parczewie

na postanowienie Lubelskiego Wojewódzkiego Inspektora Nadzoru Budowlanego w Lublinie

z dnia 11 października 2012 r. nr ZOA-XV.7721.40.2012

w przedmiocie dopuszczenia organizacji społecznej do udziału w postępowaniu

oddala skargę kasacyjną

Na oryginalne właściwe podpisy  
Za zgodność z oryginałem

Katarzyna Intuszek  
  
starszy inspektor sądowy



## UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 23 kwietnia 2013 r. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Lublinie sygn. akt II SA/Lu 1062/12 w sprawie ze skargi Stowarzyszenia „Nad Piwonią” w Parczewie uchylił zaskarżone postanowienie Lubelskiego Wojewódzkiego Inspektora Nadzoru Budowlanego z dnia 11 października 2012 r. nr ZOA-XV.7721.40.2012 oraz postanowienie Powiatowego Inspektora Nadzoru Budowlanego w Parczewie z dnia 28 sierpnia 2012 r. Nr PINB.7355/P/2/2012 w przedmiocie dopuszczenia organizacji społecznej do udziału w postępowaniu.

Powyższe rozstrzygnięcie zapadło na tle następującego stanu faktycznego i prawnego sprawy.

Decyzją z dnia 17 sierpnia 2012 r. Powiatowy Inspektor Nadzoru Budowlanego w Parczewie na podstawie art. 51 ust. 4 i art. 83 ust. 1 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (tekst jedn. Dz. U. z 2010 r. Nr 243, poz. 1623 ze zm.- zwanej dalej Prawem budowlanym) zatwierdził projekt budowlany zamienny i udzielił pozwolenia na wznowienie robót budowlanych, polegających na budowie inwestycji „biogazownia”, w skład której wchodzi: budowa budynku socjalno – biurowego z zapleczem technicznym, budynek przygotowania substratów, 2 zbiorniki hydrolizerów i 2 zbiorniki fermentacyjne, budynek separatora, plac do składowania substratów, zbiorniki na wodę pofermentacyjną szt. 4 oraz: waga najazdowa, agregat kogeneracyjny w kontenerze, budynek prefabrykowanej stacji transformatorowej, modułu odsiarczania biogazu, zbiorniki nieczystości ciekłych, ujęcie wody, dojścia i dojazdy a także instalacje: wodociągowa, kanalizacyjna, ciepłownicza, elektryczna i technologiczna - usytuowanej na działkach nr 409 i 410 położonych w m. Koczergi, gm. Parczew dla DMG Sp. z o.o. oraz nałożył obowiązek uzyskania ostatecznej decyzji o pozwoleniu na użytkowanie.

Wniosek o dopuszczenie do udziału w powyższym postępowaniu złożyło Stowarzyszenie „Nad Piwonią”.

Postanowieniem z dnia 28 sierpnia 2012 r. Powiatowy Inspektor Nadzoru Budowlanego w Parczewie na podstawie art. 31 § 2 i art. 123 k.p.a. odmówił ww. Stowarzyszeniu dopuszczenia do udziału w postępowaniu na prawach strony.

Na skutek zażalenia złożonego przez ww. Stowarzyszenie, postanowieniem z dnia 11 października 2012 r. Lubelski Wojewódzki Inspektor Nadzoru Budowlanego na podstawie art. 138 § 1 i art. 144 k.p.a. utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie. Zdaniem organu odwoławczego w sprawie nie ma zastosowania art.

44 ust. 1 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz ocenach oddziaływania na środowisko, a więc Stowarzyszenie winno wykazać przesłanki z art. 31 § 1 pkt 2 k.p.a. Tymczasem w okolicznościach niniejszej sprawy udział Stowarzyszenia nie jest uzasadniony względami społecznymi.

Skargę na powyższe postanowienie wniosło Stowarzyszenie „Nad Piwonią”, domagając się uchylenia postanowień organów obu instancji. Powtarzając argumentację zażalenia, strona skarżąca podniosła również zarzuty naruszenie: art. 7, art. 77 § 1 k.p.a., art. 10 k.p.a., art. 31 § 1 k.p.a. i art. 107 § 3 k.p.a. oraz stwierdziła, że wymogu uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach nie stosuje się w przypadku decyzji zatwierdzającej projekt budowlany zamienny oraz udzielającej pozwolenia na wznowienie robót budowlanych, gdy dokonane przez inwestora zmiany charakterystycznych parametrów obiektu budowlanego nie spowodują zmian uwarunkowań określonych w wydanej decyzji środowiskowej. Taka sytuacja nie miała jednak miejsca w niniejszej sprawie.

W odpowiedzi na skargę organ odwoławczy wniosł o jej oddalenie.

Uznając skargę za zasadną, Wojewódzki Sąd Administracyjny w Lublinie, analizując spełnienie przesłanek z art. 31 § 1 pkt 2 k.p.a., wskazał, że ze statutu skarżącego Stowarzyszenia wynika, że jego celem jest działanie na rzecz społeczności w zakresie m.in. ekologii i ochrony środowiska oraz ochrony dziedzictwa przyrodniczego, budowanie społecznego poparcia na rzecz zrównoważonego rozwoju, wspieranie uczestnictwa społeczeństwa w ochronie środowiska oraz wspieranie proekologicznych inicjatyw obywatelskich. Cele te realizowane są w szczególności poprzez współpracę z organami administracji publicznej oraz uczestnictwo w postępowaniach administracyjnych i sądownoadministracyjnych w zakresie spraw związanych z celami statutowymi. Stowarzyszenie jest zatem organizacją społeczną, której dopuszczenie do udziału w postępowaniu administracyjnym w niniejszej sprawie było uzasadnione celami statutowymi.

Jak zauważył jednak Sąd, organy zakwestionowały spełnienie przez skarżące Stowarzyszenie drugiej przesłanki z art. 31 § 1 pkt 2 k.p.a., tj. za dopuszczeniem go nie przemawiał interes społeczny. Odwołując się w tym zakresie do poglądów judykatury, Sąd zaznaczył, że organizacja społeczna wnosząca takie żądanie winna uprawdopodobnić, że dopuszczenie jej do udziału w postępowaniu administracyjnym

przyczyni się do lepszego wypełnienia celów tego postępowania. Na organie spoczywa zaś ciężar zweryfikowania zasadności bądź niezasadności dopuszczenia organizacji społecznej. Ustalenie zatem, czy uwzględnienie tego żądania odpowiada względom interesu społecznego, wymaga od organu wnikliwej analizy przytoczonej przez organizację argumentacji. Zgodnie z art. 107 § 3 k.p.a. uzasadnienie postanowienia odmawiającego dopuszczenia do udziału organizacji społecznej w toczącym się postępowaniu winno w sposób przekonujący wyjaśniać powody, dla których organ odmówił zasadności twierdzeniom tego podmiotu. Niewątpliwie obowiązkiem organu jest w tym zakresie odniesienie się do wszystkich przywołanych okoliczności, mających świadczyć o tym, że za dopuszczeniem organizacji do udziału w postępowaniu przemawia interes społeczny.

Przytaczając poglądy formułowane w doktrynie o braku stałej definicji „interesu społecznego”, co oznacza konieczność odczytywania tego pojęcia jako „ciągle zmieniającą się kompozycję i balans różnorodnych wartości określonego społeczeństwa w określonym czasie”, Sąd pierwszej instancji zaznaczył, że wymaga to każdorazowo indywidualnej oceny, przeprowadzanej z uwzględnieniem wszystkich istotnych okoliczności danej sprawy. Udział organizacji społecznej w postępowaniu na podstawie komentowanych przepisów nie może służyć partykularnym interesom samej organizacji, lecz musi odpowiadać wymaganiom racjonalnie pojmowanej kontroli społecznej nad postępowaniem administracyjnym w sprawach indywidualnych i działaniem w nim organów administracyjnych. Jednocześnie udział organizacji społecznej w postępowaniu w sprawie dotyczącej innej osoby nie może powodować naruszenia sfery jej prywatności przez nadmierne poszerzenie kręgu uczestników postępowania. Ochrona strony przed takimi negatywnymi sytuacjami, jakie może powodować pospolite wścibstwo organów organizacji społecznej, chęć wywarcia presji psychicznej przez bezpodstawne „upublicznienie” prywatnej sprawy, leży w interesie społecznym, a organ administracyjny takie wymagania interesu społecznego powinien mieć na względzie przy ocenie żądań organizacji społecznej.

Wskazując na powyższe, Sąd pierwszej instancji uznał, że przedstawione przez organ odwoławczy stanowisko jest wadliwe. Z akt administracyjnych sprawy wynika, że w dniu 7 września 2012 r. Stowarzyszenie złożyło zażalenie na postanowienie organu I instancji, zarzucając mu w szczególności wadliwe stwierdzenie, że zmiany wprowadzone przez inwestora nie spowodowały zmiany uwarunkowań wynikających z decyzji Burmistrza Parczewa z dnia 2 lutego 2011 r.,

określającej środowiskowe uwarunkowania dla wskazanej wyżej inwestycji. Uzasadniając swoje zarzuty, Stowarzyszenie odwołało się do treści pisma Magdaleny Krajanowskiej (sołtysa wsi Koczergi) z dnia 6 września 2012 r. skierowanego do Powiatowego Inspektora Nadzoru Budowlanego w Parczewie, w którym wskazano na odstępienia przez inwestora w toku realizacji wspomnianej inwestycji od wymogów określonych w decyzji środowiskowej, polegających m.in. na:

- realizacji biogazowni w odległości 500 m od obszarów z zabudową mieszkaniową (zamiast wymaganej w tej decyzji odległości 800 m),
- realizacji otwartego składowiska substratów (placu do zakiszania), otwartego składowiska pofermentu, otwartych zbiorników wody pofermentacyjnej, hydrolizera i kogeneratora – z naruszeniem zasad niepogarszania jakości powietrza oraz wyeliminowania oddziaływania uciążliwości odorowych poza granice terenu inwestycji,
- braku pasa zieleni izolacyjnej spełniającego wymogi określone w decyzji środowiskowej,
- niespełnienia wymaganego decyzją środowiskową ograniczenia czasu magazynowania odpadów pofermentacyjnych do niezbędnego minimum,
- niedochowania wymogu szczelnego zamknięcia zbiorników na ciecz fermentacyjną.

Pismo to strona skarżąca dołączyła do zażalenia.

Ponadto skarżące Stowarzyszenie, czego organ odwoławczy nie kwestionował, skierowało do tego organu w dniu 7 września 2012 r. pismo, w którym opisało w sposób bardzo obszerny zagrożenia dla lokalnego środowiska przyrodniczego wynikające z odstąpienia - na etapie realizacji przedmiotowej inwestycji - od uwarunkowań w określonych ostatecznej decyzji środowiskowej, wydanej dla tego przedsięwzięcia.

Zdaniem Sądu, niewątpliwie przed datą wydania zaskarżonego postanowienia organ odwoławczy dysponował wskazanymi wyżej pismami strony skarżącej. W tej sytuacji obowiązkiem organu II instancji było odniesienie się do całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w aktach administracyjnych sprawy zgodnie z art. 7 k.p.a. Nadto organ miał również obowiązek w sposób wyczerpujący zebrać i rozpatrzyć cały materiał dowodowy oraz ocenić – na podstawie całokształtu materiału dowodowego – czy Stowarzyszenie uprawdopodobniło istnienie interesu społecznego, przemawiającego za dopuszczeniem go do udziału w postępowaniu na prawach strony. Obowiązków tych organ odwoławczy nie dochował, a odnosząc się

do twierdzeń strony wskazał jedynie, że „z pisma inicjującego – z wniosku o dopuszczenie do udziału w postępowaniu ani z zażalenia na postanowienie nie wynika, (...) aby obie przesłanki [z art. 31 § 1 pkt 2 k.p.a.] były spełnione” oraz ocenił, iż twierdzenia zawarte w tych pismach miały charakter „ogólnikowy, (...) stanowiąc wyłącznie polemikę z poglądami organów wydających rozstrzygnięcia na różnych etapach postępowania”.

W ocenie Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego, zaskarżone postanowienie nie spełnia zatem również wymogów określonych w art. 107 § 3 k.p.a. Z przepisu tego wynika, że w dziedzinie faktów uzasadnienie musi wyjaśnić okoliczności wskazujące na potrzebę lub konieczność wydania decyzji w danej sprawie i wobec określonych podmiotów oraz ich wpływ na treść jej rozstrzygnięcia, a w sferze prawa chodzi o wskazanie normy obowiązującej i jej znaczenia ustalonego w drodze wykładni. Uzasadnienie postanowienia organu odwoławczego nie spełnia cech dobrego uzasadnienia – jest niekompletne i pozorne, gdyż nie odnosi się do najistotniejszych elementów stanu faktycznego sprawy, pomijając milczeniem zasadniczą część argumentów motywujących – zdaniem skarżącego Stowarzyszenia – konieczność dopuszczenia go do udziału w postępowaniu.

Jako zasadne ocenił również Wojewódzki Sąd Administracyjny zarzuty dotyczące wadliwej wykładni przepisu art. 72 ust. 2 pkt 1a lit. a ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. Nr 199, poz. 1227 ze zm.), bowiem niewątpliwie decyzję, o jakiej mowa w tym przepisie stanowi m.in. określona w art. 51 ust. 4 w zw. z art. 51 ust. 1 pkt 3 Prawa budowlanego decyzja zatwierdzająca projekt budowlany zamienny (uwzględniający zmiany wynikające z istotnych odstępstw od zatwierdzonego pozwolenia na budowę projektu budowlanego) oraz udzielająca pozwolenia na wznowienie robót budowlanych. Jak trafnie podniesiono przy tym w skardze, wymogu uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach nie stosuje się w przypadku wydania decyzji zatwierdzającej projekt budowlany zamienny oraz udzielającej pozwolenia na wznowienie robót budowlanych jedynie wówczas, gdy dokonane przez inwestora zmiany charakterystycznych parametrów obiektu budowlanego nie spowodują zmian uwarunkowań określonych w wydanej decyzji środowiskowej.

W okolicznościach niniejszej sprawy organy obu instancji arbitralnie przyjęły jeszcze przed zakończeniem postępowania o zatwierdzenie projektu budowlanego

zamiennego, że odstępianie od projektu budowlanego zatwierdzonego pozwoleniem na budowę, nie spowodowało zmian uwarunkowań wynikających z decyzji Burmistrza Parczewa o środowiskowych uwarunkowaniach dla realizacji przedmiotowej biogazowni. Tym samym, zaskarżone postanowienie zostało wydane nie tylko z naruszeniem art. 7, art. 31 § 1 pkt 2, art. 77 § 1, art. 80 i art. 107 § 3 k.p.a., ale również powołanego art. 72 ust. 2 pkt 1a lit. a ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz ocenach oddziaływania na środowisko. Zasadnie również Stowarzyszenie, uzasadniając istnienie interesu społecznego odwoływało się do brzmienia art. 44 w związku z art. 61 ust. 1 pkt 2 i art. 88 ust. 1 pkt 1 i 2 ww. ustawy z dnia 3 października 2008 r. W przypadku, gdy organizacja ekologiczna, powołując się na swoje cele statutowe, zgłasza chęć uczestniczenia w określonym postępowaniu obowiązkiem organów administracji jest ustalenie, czy jest to postępowanie wymagające udziału społeczeństwa. Orzekające w sprawie organy winny zaś mieć na względzie, że to właśnie w postępowaniu o zatwierdzenie projektu budowlanego zamiennego będzie przedmiotem oceny m.in. kwestia, czy dokonane zmiany nie naruszają wymagań określonych w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Ubocznie Sąd zauważył również, iż wniosek skarżącego Stowarzyszenia o dopuszczenie do udziału w postępowaniu w niniejszej sprawie został złożony w dniu 16 sierpnia 2012 r. i zanim został rozstrzygnięty, organ I instancji wydał w dniu 17 sierpnia 2012 r. decyzję kończącą postępowanie w sprawie.

Mając powyższe na względzie, Wojewódzki Sąd Administracyjny na podstawie art. 145 § 1 pkt 1 lit. a i lit. c w związku z art. 135 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (tekst jedn. Dz. U. z 2012 r., poz. 270 ze zm.- zwanej dalej p.p.s.a.) orzekł jak na wstępie, zalecając organom, aby ponownie rozpoznając sprawę, uwzględniły wszystkie ww. uwagi. Obowiązkiem organów administracji będzie wnikliwe rozważenie zasadności udziału Stowarzyszenia w niniejszym postępowaniu. O kosztach Sąd orzekł w oparciu o art. 200 i art. 205 § 2 p.p.s.a.

Skargę kasacyjną od powyższego wyroku złożył Lubelski Wojewódzki Inspektor Nadzoru Budowlanego, zarzucając mu naruszenie:

1. przepisów postępowania mające istotny wpływ na wynik sprawy, a mianowicie art. 145 § 1 pkt 1 lit c p.p.s.a. poprzez uwzględnienie przez Wojewódzki Sąd Administracyjny skargi stowarzyszenia „Nad Piwonią” od



postanowienia Lubelskiego Wojewódzkiego Inspektora Nadzoru Budowlanego z dnia 11 października 2012 r., którym organ ten na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 k.p.a. utrzymał w mocy postanowienie Powiatowego Inspektora Nadzoru Budowlanego w Parczewie z dnia 28 sierpnia 2012 r., którym odmówił dopuszczenia tego Stowarzyszenia do udziału w postępowaniu w sprawie dotyczącej wydania decyzji o zatwierdzeniu projektu zamiennego i udzieleniu pozwolenia na wznowienie robót budowlanych;

2. przepisów postępowania mające istotny wpływ na wynik sprawy, a mianowicie art. 145 § 1 pkt 1 lit. c w związku z treścią art. 31 § 1 pkt 2 k.p.a. poprzez przyjęcie, że dla wstąpienia do udziału organizacji społecznej do prowadzonego postępowania wystarczy uprawdopodobnienie istnienia „interesu społecznego” nie zaś jak wskazuje organ II instancji jego wykazanie zgodnie z obowiązującą zasadą prawną, w zakresie prawa dowodowego „ten kto z faktu wyciąga skutki prawne korzystne dla siebie winien ten fakt udowodnić”, gdy w swoich rozważaniach Lubelski Wojewódzki Inspektor Nadzoru Budowlanego wskazał, że w interesie społecznym, szerzej rozumianym jako interes publiczny, leży rozwijanie i promowanie działań zmierzających do promowania i pozyskiwania energii z źródeł odnawialnych, co jest zgodne z odnośnymi regulacjami Unii Europejskiej wyrażonych w dyrektywach, które postanowienia wprowadzone zostały do polskiego systemu prawnego i winny być brane pod uwagę;
3. art. 141 § 4 p.p.s.a, tj. błąd w ustaleniach faktycznych, jakie dokonał Sąd w trakcie procedowania, tj. art. 107 § 3 k.p.a., poprzez uznanie, że organ II instancji nie podał podstawy prawnej i faktycznej rozstrzygnięcia, nie wyjaśnił, czym kierował się przy wydawaniu tego rozstrzygnięcia, nie wyjaśnił przesłanek jakimi kierował się w zakresie określania „interesu społecznego” oraz nie wyjaśnił, dlaczego ze nie zachodzą przesłanki do uwzględnienia wniosku Stowarzyszenia, co stoi w sprzeczności z ustaleniami poczynionymi przez organu obu instancji administracyjnych, zebrany materiał dowodowy i wskazanymi faktami, a także dokonanej analizy dorobku orzecznictwa sądów administracyjnych w podobnych sprawach przez co została wypełniona dyspozycja art. 174 § 1 i § 2 p.p.s.a.

Wskazując na powyższe zarzuty, skarżący kasacyjnie organ wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego

rozpatrzenia przez Sąd I instancji lub uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i wydanie orzeczenia merytorycznego w niniejszej sprawie oraz o zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm prawem przepisanych.

Zdaniem organu odwoławczego postępowanie przeprowadzone zostało prawidłowo, a dokonana ocena odmowy uwzględnienia zażalenia organizacji społecznej nastąpiła w oparciu o kryteria, jakie zostały wypracowane w dorobku orzeczniczym. Jak podkreślił organ, rzeczą organizacji społecznej mającej na celu ochronę środowiska i działania proekologiczne jest podejmowanie działań faktycznych, wprost zdefiniowanych np. w statucie, nie zaś zastępując się niedookreślonymi pojęciami uniemożliwiać działanie tak organów jak również inwestorów w toku procesu budowlanego. W chwili prowadzenia postępowania żadna z przesłanek, na jaką się powoływało Stowarzyszenie nie była na tyle konkretna, by uznać żądanie tej organizacji społecznej jako uzasadnione. Na szczególną uwagę zasługują przy tym tezy wyrażone przez Naczelnego Sądu Administracyjnego, zgodnie z którymi udział organizacji społecznej jako podmiotu na prawach strony w postępowaniu administracyjnym nie może służyć partykularnym interesom samej organizacji społecznej, lecz musi odpowiadać wymaganiom racjonalnie pojmowanej kontroli społecznej nad postępowaniem administracyjnym w sprawach indywidualnych i działaniem w nim organów.

Odpowiedź na skargę kasacyjną złożyło Stowarzyszenie „Nad Pivonią”.

**Naczelnego Sądu Administracyjnego zważył, co następuje:**

Zgodnie z art. 183 § 1 p.p.s.a. Naczelnego Sądu Administracyjnego rozpoznaje sprawę w granicach skargi kasacyjnej, bierze jednak z urzędu pod rozwagę nieważność postępowania. Nie dopatrzwszy się w niniejszej sprawie żadnej z wyliczonych w art. 183 § 2 p.p.s.a. przesłanek nieważności postępowania sądownoadministracyjnego i będąc związany granicami skargi kasacyjnej, Naczelnego Sądu Administracyjnego przeszedł do rozpatrzenia zarzutów tej skargi.

Zarzuty skargi kasacyjnej należy ocenić jako chybione i w istocie nieodnoszące się do kluczowego w sprawie zagadnienia, które było powodem uchylenia zaskarżonego aktu, a mianowicie wadliwej wykładni przez organy przepisu art. 72 ust. 2 pkt 1a lit. a ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku co skutkowało, jak stwierdził Sąd Wojewódzki, wydaniem

tego postanowienia nie tylko z naruszeniem art. 7, art. 31 § 1 pkt 2, art. 77 § 1, art. 80 i art. 107 § 3 k.p.a., ale również art. 72 ust. 2 pkt 1a lit. a ww. ustawy.

Sąd ten wyjaśnił, że decyzją, o której mowa w tym ostatnim przepisie jest decyzja zatwierdzająca projekt budowlany zamienny oraz udzielająca pozwolenie na wznowienie robót budowlanych wydana na podstawie art. 51 ust. 4 w zw. z art. 51 ust. 1 pkt 3 Prawa budowlanego. Sąd I instancji trafnie też przypomniał, że wymogu uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach nie stosuje się w przypadku wydania decyzji zatwierdzającej projekt budowlany zamienny oraz udzielającej pozwolenia na wznowienie robót budowlanych wyłącznie, gdy dokonane przez inwestora zmiany charakterystycznych parametrów obiektu budowlanego nie spowodują zmian uwarunkowań określonych w wydanej decyzji środowiskowej.

Wytykając, iż organy obu instancji arbitralnie przyjęły przed zakończeniem postępowania o zatwierdzenie projektu budowlanego zamiennego, że odstępianie od projektu budowlanego zatwierdzonego pozwoleniem na budowę, nie spowodowało zmian uwarunkowań wynikających z pierwotnej decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla realizacji przedmiotowej biogazowni Sąd Wojewódzki doszedł do wniosku, iż te właśnie naruszenia prowadzić muszą do uchylenia zaskarżonego postanowienia, szczególnie jeśli uwzględnić, iż Stowarzyszenie już we wniosku powołało się na art. 44 w związku z art. 61 ust. 1 pkt 2 i art. 88 ust. 1 pkt 1 i 2 ww. ustawy z dnia 3 października 2008 r.

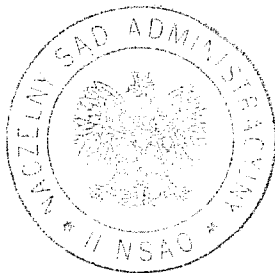
Podzielić zatem należy wnioski wynikające z uzasadnienia Sądu Wojewódzkiego, że od samego początku organy nadały sprawie wniosku organizacji ekologicznej błędny kierunek, przyjmując jako podstawę rozstrzygnięcia art. 31 § 2 i art. 123 k.p.a., a nie rozpatrując wniosku po myśli art. 44 ustawy z dnia 3 października 2008 r. Przesłanki zaś odnoszące się do rozpatrzenia wniosku organizacji społecznej zawarte w przepisach ogólnych (art. 31 k.p.a.) są całkowicie odmienne od przesłanki zawartej w art. 44 ustawy z dnia 3 października 2008 r. (cel statutowy).

W przypadku, gdy organizacja ekologiczna, powołując się na swoje cele statutowe i art. 44 ustawy z dnia 3 października 2008 r. zgłasza chęć uczestniczenia w postępowaniu, obowiązkiem organów administracji jest ustalenie, czy jest to postępowanie wymagające udziału społeczeństwa.

Tego podstawowego ustalenia nie dokonały w postępowaniu organy nadzoru budowlanego rozpoznające sprawę, co powoduje konieczność powtórzenia postępowania w tym względzie.

Jeśli bowiem powody uchylenia zaskarżonego aktu miały swoje źródło w naruszeniu art. 72 ust. 2 pkt 1a lit. a i art. 44 ww. ustawy, a nie art. 31 § 1 k.p.a. to podstawy skargi kasacyjnej odnoszące się do naruszeń art. 145 § 1 pkt 1 lit. c p.p.s.a. w związku z treścią art. 31 § 1 pkt 2 k.p.a. i w tym kontekście powołanie się na naruszenie art. 141 § 4 p.p.s.a., a w konsekwencji na bezpodstawne uchylenie postanowienia na podstawie art. 145 § 1 pkt 1 lit. c p.p.s.a., nie mogły odnieść zamierzonego skutku.

Z tych wszystkich względów uznając, iż skarga kasacyjna nie ma usprawiedliwionych podstaw Naczelny Sąd Administracyjny na mocy art. 184 p.p.s.a. orzekł jak w sentencji wyroku.



Na oryginale właściwe podpisy  
Za zgodność z oryginałem

*Katarzyna Łauszek*  
starszy inspektor sądowy